

Arrest

nr. 209 584 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2018 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 april 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De heer A.A.S. verkrijgt op 19 februari 2016 in België de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 januari 2017 dient verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en gehuwd te zijn met de heer A.A.S., een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 5 juli 2017 wordt advies gevraagd aan het parket over de geldigheid van het huwelijk.

Op 12 maart 2018 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de aflevering van het visum.

Op 22 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij het visum gezinshereniging geweigerd wordt; dit is de bestreden beslissing:

“Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10§2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 16/01/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van F. A. F., geboren op (...) 1996, Mogadishu, van Somalische nationaliteit, om de echtgenoot in België, A. S. A., (...) 1996, Jilib, van Somalische nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 10/12/2014 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Kennis over de familie is OK

Betrokkenen zagen mekaar voor de 1ste keer op 01/12/2014 en huwden op 10/12/2014, het was een gearrangeerd huwelijk

De laatste keer dat ze mekaar zagen was op 03/03/2015

Betrokkenen hebben dagelijks contact met mekaar via telefoon, email en whatsapp

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 05/07/2017 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 12/03/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen :

Huwelijksakte : op de Engelse vertaling staat geen datum vermeld van het document. Het document werd volgens meneer opgesteld nadat hij reeds in België was met het oog op gezinshereniging door mevrouw. Meneer zegt dat zijn oom het wettelijk huwelijk regelde. Hierbij zou het religieus huwelijksattest zijn afgegeven aan de rechtbank. Hij heeft dit stuk dus niet meer en ook geen kopie. Hij zegt dat het document later werd opgesteld maar wel de datum van het religieus huwelijk draagt. In de stempels werden de data 23 en 24 december 2014 vermeld alsof het stuk achtereenvolgens door de verschillende diensten werd nagekeken (handtekeningen van de bevoegde personen), maar meneer

bevestigd dus dat het stuk geantidateerd werd. De betrouwbaarheid van dergelijk document is dus uiterst twijfelachtig.

Buitenlandse Zaken en de consulaten legaliseren geen documenten meer uit Somalië omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de bevoegde persoon.

Bemiddeling : het huwelijk werd gearrangeerd door de familie van betrokkenen

Familie : meneer en mevrouw zijn neef en nicht van elkaar, de vader van mevrouw is de oom van meneer. Ze behoren ook tot dezelfde clan. Volgens mevrouw is haar moeder een zus van de vader van meneer. Wanneer meneer het over zijn oom heeft, gaat het dus wellicht over zijn aangetrouwde oom, de man van zijn tante.

Snelle gang van zaken : volgens meneer was er een kennismakingsperiode van 2 maanden waarin ze elkaar beter leerden kennen via telefoon. Pas enkele dagen voor het huwelijk, op 1 december 2014 hebben ze elkaar voor het eerst persoonlijk gezien. Op 10 december 2014 zijn ze gehuwd. Ze hebben elkaar voor het laatst gezien op 3 maart 2015, dit is nog geen 3 maanden na het huwelijk dat ze hebben samengewoond.

Meneer is van 13 januari tot 10 februari 2018 mevrouw wel gaan opzoeken in Kampala.

Tegenstrijdige verklaringen : volgens mevrouw was er een geen feest omwille van financiële redenen, volgens meneer was er wel een feest voor een 40-tal personen. Volgens mevrouw werd meneer thuis opgepakt, volgens meneer werd hij door leden van al-shabaab opgepakt in de winkel waar hij werkte.

Geen bewijzen : meneer legt foto's voor van zijn samenzijn met mevrouw in januari-februari 2018. Er zijn geen foto's van het huwelijk, volgens meneer zijn foto's verboden door al-shabaab. Hij legt ook chatgesprekken voor van betrokkenen van de laatste maanden in een onbegrijpbare taal.

Zelfde stramien als in andere dossiers visum gezinshereniging door Somaliërs :

De Somalische vluchtelingen volgden alle 2 routes, met het vliegtuig vanuit Nairobi, of met de boot vanuit Turkije, er werd makkelijk een smokkelaar gevonden en er werd een vals paspoort gebruikt; de smokkelaar liet de gesmokkelde in Brussel achter in de buurt van DVZ; de partner verblijft in Kampala waar de visumaanvraag gebeurt; de oom van meneer=vader van mevrouw betaalde het geld aan de smokkelaars (meneer zegt niet dat hij dit moet terugbetalen); hoewel diegene die vluchtte problemen had met al-shabaab ondervindt zijn familie/partner hiervan geen hinder; betrokkenen komen terug in contact via een familielid (in casu de oom van meneer=de vader van mevrouw); ze kunnen geen of amper bewijzen voorleggen van de relatie of het huwelijk; via het CAW verneemt de partner in België dat hij /zij gezinshereniging kan aanvragen, dat ze eerst Nederlands moeten studeren (kan enkele jaren duren) en dan via art. 60 kunnen werken, zodat ze nadien een werkloosheidsuitkering kunnen krijgen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Ter zitting van 12 september 2018 worden volgende stukken neergelegd: bewijzen van geldtransacties vanuit België naar Uganda van de heer A.A.S. naar verzoekster op 10 mei, 28 mei, 12 juni, 20 juni, 5 juli, 11 juli, 19, 21 juli, 2 augustus 2018. Het neerleggen van bijkomende stukken is niet voorzien in het procedurereglement, deze stukken worden dus uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 10ter van de Vreemdelingenwet.

Art. 10ter §2 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de beslissing met betrekking tot verzoeksters aanvraag binnen de negen maanden na indiening diende te worden genomen en ter kennis gebracht:

“§ 2. [1 De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste [5 negen maanden]5 na de datum waarop de aanvraag werd ingediend zoals bepaald in § 1, getroffen en [4 ter kennis gebracht]4. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.”

Verzoeksters aanvraag werd ingediend op 16 januari 2017.

De bestreden beslissing werd pas genomen op 22 maart 2018, en betekend op 13 april 2018, zijnde ruim buiten de door art. 10ter §2 van de Vreemdelingen wet voorgeschreven termijn van negen maanden. Art. 10ter § 2 vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet als sanctie voor het overschreden van deze termijn dat de machtiging tot verblijf moet worden verstrekt: "Indien na het verstrijken van de termijn van [5 negen maanden]5 volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het [3 derde lid]3, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden." Een verlenging overeenkomstig art. 10ter §2 derde lid van de Vreemdelingenwet door middel van een met redenen omklede beslissing werd niet aan verzoekster ter kennis gebracht.”

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 10ter van de vreemdelingenwet

Verzoekende partij is van oordeel dat deze bepaling is geschonden, gezien de beslissing tot weigering binnen de negen maanden na indiening diende te worden genomen.

Verzoekende partij wijst op het feit dat zij reeds op 16.01.2017 een aanvraag heeft ingediend en pas op 22.03.2018 een beslissing tot weigering heeft ontvangen.

Verzoekende partij beweert dat een verlenging door middel van een met redenen omklede beslissing niet aan verzoekster werd ter kennis gebracht.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij volledig voorbij gaat aan de stukken in het administratief dossier.

Artikel 10ter §2 bepaalt immers het volgende:

“§ 2. De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

(...)

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan de duurzame en stabiele relatie als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de termijn tweemaal werd verlengd met een periode van drie maanden, overeenkomstig artikel 10ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet.

De eerste verlenging vond plaats op 05.10.2017. Hierbij werd uitdrukkelijk gemotiveerd dat de beslissingstermijn gelet op het lopend onderzoek door het parket werd verlengd.

De tweede verlenging vond plaats op 18.12.2017, in afwachting van het advies van het parket.

Verweerder stelt dan ook vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie binnen de wettelijke termijn een beslissing tot weigering heeft genomen.

Immers, de visumaanvraag werd ingediend op 16.01.2017, terwijl de beslissingstermijn werd verlengd tot 15 maanden, zodat uiterlijk op 16.04.2018 een beslissing diende te worden genomen.

De bestreden beslissing werd getroffen op 22.03.2018, en dus binnen de termijn voor het nemen van een beslissing.

Het louter feit dat beide beslissingen tot verlenging niet aan verzoekende partij werden meegedeeld, doet daaraan geen afbreuk.

Allereerst benadrukt verweerder dat deze beslissingen, op de gebruikelijke wijze, via de diplomatieke post ter kennis werd gebracht.

Het louter feit dat de kennisgeving niet in het administratief dossier is opgenomen doet geen afbreuk aan het feit dat deze beslissing ter kennis is gebracht.

Indien toch zou worden geoordeeld dat de beslissing niet of niet tijdig ter kennis is gebracht aan verzoekende partij is de verweerder de mening toegedaan dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van de beslissing tot verlenging van de termijn tot het nemen van een beslissing aangaande de visumaanvraag kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris op de in het eerste middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoekende partij niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris, houdende de beslissing tot verlenging van de termijn tot het nemen van een beslissing aangaande de visumaanvraag, zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop hij zijn annulatie verzoekschrift neerlegde.

Vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn.” (zie onder meer: R.v.V. nr 14.713 van 31/07/2008)

De kritiek van verzoekende partij mist dan ook grondslag.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. Verzoekster voert in het eerste middel aan dat de bestreden beslissing genomen werd buiten de voorziene termijn van negen maanden en dat haar geen beslissing tot verlenging van de termijn ter kennis werd gebracht.

4.1.3.2. Artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan de duurzame en stabiele relatie als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het derde lid, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden.

In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Uit het administratief dossier blijkt dat, zoals de verwerende partij aangeeft in haar nota, er twee beslissingen werden getroffen in het kader van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, tot uitstel van de termijn voor het nemen van een beslissing, met name op 5 oktober 2017 en op 18 december 2017. De eerste verlenging gebeurde op vraag van het openbaar ministerie, dat een onderzoek voerde in het licht van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De tweede verlenging gebeurde eveneens op vraag van het openbaar ministerie.

De eerste beslissing tot verlenging d.d. 5 oktober 2017 is als volgt gemotiveerd:

“Verlenging procedure in afwachting van het advies van het parket. 05/10/17. V.L.H., attaché.”

Vervolgens blijkt dat er zich in het administratief dossier een ontvangstbevestiging bevindt van deze beslissing tot uitstel, verzonden op 5 oktober 2017: *“ontvangen van FOD BZ voor beslissing <Casa: uitstel administratief onderzoek (parket) >”*

De tweede beslissing tot verlenging d.d. 18 december 2017 is als volgt gemotiveerd:

“Beslissingsformulier familiale hergroepering

(...)

Beslissing

Resultaat: Casa: uitstel administratief onderzoek (parket)

(...)

Commentaar: Overeenkomstig artikel 12bis, § 2, al. 5 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wet van 08/07/2011; gelieve de aanvrager ervan in kennis te stellen dat de termijn van 9 maanden voorzien in artikel 12bis, § 2, al. 3 van de voormelde wet verlengd wordt voor een periode van 3 maanden omwille van het motief genomen in deze beslissing.

In afwachting van het advies van het parket!

(...).”

Vervolgens blijkt dat er zich in het administratief dossier een ontvangstbevestiging bevindt van deze beslissing, verzonden op 18 december 2017 *“ontvangen van FOD BZ voor beslissing <Casa: uitstel administratief onderzoek (parket) >”*

Uit het administratief dossier blijkt dus dat er twee maal een beslissing tot uitstel werd genomen en dat deze beslissingen aan de bevoegde autoriteiten in Kampala werden overgemaakt met het oog op kennisgeving ervan aan verzoekster. Dit blijkt uit de twee ontvangstbevestigingen. Voor zover deze beslissingen tot uitstel vervolgens niet daadwerkelijk zouden zijn ter kennis gebracht, merkt de Raad op dat dit gegeven op zich geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een niet ter kennis gebrachte beslissing inzake een verlenging van de beslissingstermijn kan niet tot gevolg hebben dat deze beslissing tot verlenging moet worden geacht nooit te zijn getroffen, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de beslissing laattijdig want buiten een periode van 9 maanden werd getroffen.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 11, § 1, lid 2 en artikel 12bis §5 en §6 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

Artikel 11, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet voorziet:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Het is op zich niet betwist dat verzoekster in de onmogelijkheid is om haar huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

De bestreden beslissing stelt namelijk als volgt: “Buitenlandse Zaken en de consulaten legaliseren geen documenten meer uit Somalië omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de bevoegde persoon.”

In deze situatie voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet als volgt:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

In casu is verzoekster de echtgenote van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet. Bovendien bestond de familieband tussen verzoekster en haar echtgenoot al voor zijn aankomst in België. Zowel uit de voorgelegde huwelijksakte, als uit de verklaringen die verzoeksters echtgenoot aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn asielaanvraag (stuk 2), als uit de de verklaringen die verzoeksters echtgenoot aflegde bij de lokale politie van Antwerpen in het kader van het onderzoek schrijnhuwelijk (stuk 3) blijkt immers dat zij in het huwelijk traden op 10 december 2014. Verzoeker kwam België op latere datum binnen, met name in mei 2015.

Er dient te worden aangenomen dat verwerende partij in casu dan ook heeft onderzocht of het voorgelegde huwelijksakte, ondanks het gebrek aan legalisatie, alsnog als geldig bewijs van de huwelijksband kan worden aanvaard, doch van mening was dat dit niet het geval is. De bestreden beslissing stelt met betrekking tot de voorgelegde huwelijksakte name het volgende:

"Huwelijksakte: op de Engelse vertaling staat geen datum vermeld van het document. Het document werd volgens meneer opgesteld nadat hij reeds in België was met het oog op gezinshereniging door mevrouw. Meneer zegt dat zijn oom het wettelijk huwelijk regelde. Hierbij zou het religieus huwelijksattest zijn afgegeven aan de rechtbank. Hij heeft dit stuk dus niet meer en ook geen kopie. Hij zegt dat het document later werd opgesteld maar wel de datum van het religieus huwelijk draagt. In de stempels werden de data 23 en 24 december 20041 vermeld alsof het stuk achtereenvolgens door de verschillende diensten werd nagekeken (handtekeningen van de bevoegde personen), maar meneer bevestigd (sic.) dus dat het stuk geantidateerd werd. De betrouwbaarheid van een dergelijk document is dus uiterst twijfelachtig."

Verwerende partij is bij deze beoordeling klaarblijkelijk niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft deze gegevens minstens niet correct beoordeeld en is in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het komt uw raad toe dit te beoordelen vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht:

"Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen." (RvV, 21 maart 2017, nr. 184 079)

De bestreden beslissing stelt met name dat verzoekers echtgenoot zou hebben bevestigd dat de voorgelegde huwelijksakte geantidateerd werd, en verwijst ook naar een aantal gegevens op het document, waaronder stempels, waaruit dit zou blijken.

Deze voorstelling stemt echter geenszins overeen met de verklaringen van verzoekers echtgenoot, noch met de gegevens op het voorgelegde document.

In zijn verhoor bij de Lokale Recherche te Antwerpen d.d. 19 februari 2018 verklaarde verzoekers echtgenoot het volgende met betrekking tot de huwelijksakte die werd voorgelegd in het kader van huidige visumaanvraag, en de verhouding tussen deze huwelijksakte en de religieuze huwelijksakte:

"Het betrof een religieus huwelijk mevrouw was niet aanwezig haar vader was er namens haar.

Er was een document van een religieus huwelijk doch deze werd afgegeven om het huwelijk aan te geven dit in de rechtbank van Mogadishu. Ik heb dus geen attest maar van het religieuze huwelijk noch een kopie.

Ik weet niet hoe de procedure voor het wettelijk huwelijk verliep ik was reeds in België.

Ik weet niet wanneer ik wettelijk huwde mijn oom regelde dit allemaal.

Het officiële document wordt later afgegeven doch de datum van het religieuze huwelijk wordt gebruikt. Mijn vrouw verbleef op dat moment bij haar vader in Mogadishu."

Verzoekers echtgenoot verklaart aldus duidelijk dat de akte die werd voorgelegd in het kader van huidige visumaanvraag werd opgesteld door de Somalische autoriteiten nadat diens oom de religieuze huwelijksakte had voorgelegd, en dat het gebruikelijk is dat op deze akte van wettelijk huwelijk de datum van het religieuze huwelijk wordt overgenomen, hoewel de akte van wettelijk huwelijk slechts op latere datum werd opgesteld.

De stelling van verwerende partij in de bestreden beslissing houdt geenszins rekening met deze heldere verklaring, en gaat er zelfs diametraal tegenin, waardoor niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze gegevens minstens niet correct beoordeeld werden. Hieruit volgt een schending van de materiële motiveringsplicht, samen gelezen met artikel 11, § 1, lid 2 en artikel 12bis §5 en §6 van de Vreemdelingenwet.”

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *de artikelen 11, §1, lid 2 en 12bis, §5 en §6 van de Vreemdelingenwet*
- *de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- *de zorgvuldigheidsverplichting*
- *de redelijkheidverplichting*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld tot weigering van de visumaanvraag type D aan verzoekende partij.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, stellend dat de aanvraag tot een visum gezinshereniging niet mag worden geweigerd om de enkele reden dat er geen officieel document bestaat als bewijs van de familieband. Verzoekende partij voert hierbij aan dat artikel 12bis, §5 van de Vreemdelingenwet een verplicht cascadesysteem inhoudt en beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening moet houden met ‘andere geldige bewijzen’ en een onderhoud moet organiseren, indien zij van mening is dat een officieel bewijs van de familieband ontbreekt.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij elke grondslag missen.

Verzoekende partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar voorgehouden echtgenoot, op basis van art. 10bis, §2 Vreemdelingenwet, artikel dat bepaalt als volgt:

“§ 2. Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

- *dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;*
- *dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de*

vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

Terwijl art. 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

[...]

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, [...]"

Verzoekende partij dient dan ook, waar zij haar aanvraag indiende in functie van haar voorgehouden Somalische echtgenoot, onder meer haar huwelijksband aan te tonen.

Verzoekende partij heeft, met het oog op het leveren van dit bewijs, in het kader van haar aanvraag een Somalisch huwelijkscertificaat voorgelegd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft terecht geoordeeld dat aan dit certificaat geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Allereerst benadrukt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie duidelijk stelde dat Buitenlandse zaken en de consulaten geen documenten meer uit Somalië legaliseren omdat het onmogelijk is om na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door daartoe bevoegde personen.

Hoewel dit "huwelijkscertificaat" niet werd gelegaliseerd, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dit document toch inhoudelijk beoordeeld bij de beslissing tot weigering van een visumaanvraag.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert in de bestreden beslissing dat het document volgens dhr. A. A. S. werd opgesteld nadat hij zich reeds in België bevond. Het document zou zijn opgesteld, volgens de eigen verklaringen van dhr. A. S., met het oog op gezinshereniging door verzoekende partij. Dhr. A. A. S. zegt dat het document later werd opgesteld, maar wel de datum van het religieus huwelijk draagt.

De gemachtigde stelde echter vast dat in de stempels de data 23 en 24 december 2014 zijn vermeld, alsof het stuk achtereenvolgens door de verschillende diensten werden nagekeken, en dit hoewel dhr. A. A. S. bevestigt dat dit stuk geantidateerd is.

Uit die vaststelling heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie afgeleid dat de betrouwbaarheid van dit document uiterst twijfelachtig is.

Verzoekende partij houdt echter voor dat deze analyse niet overeenstemt met de verklaringen van verzoekende partij haar (voorgehouden) echtgenoot, noch met de inhoud van het voorgelegde document.

Zij is van oordeel dat de (voorgehouden) echtgenoot van verzoekende uitsluitend heeft verklaard dat de akte die werd voorgelegd in het kader van huidige visumaanvraag werd opgesteld door de Somalische autoriteiten, nadat diens oom de religieuze huwelijksakte had voorgelegd en dat het gebruikelijk is dat de datum van het religieuze huwelijk wordt overgenomen, hoewel de akte van wettelijk huwelijk slechts op latere datum werd opgesteld.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij met deze kritiek niet betwist dat dhr. A. S. uitdrukkelijk heeft verklaard dat dit document is geantidateerd.

Verzoekende partij tracht in haar verzoekschrift deze verklaring verder toe te lichten, maar deze a posteriori verklaring doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het certificaat inderdaad werd geantidateerd en dat verzoekende partij geen bewijs kan voorleggen dat zij effectief op 10.12.2014 religieus gehuwd is.

Verzoekende partij houdt voor dat zij de echtgenote is van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet en dat de familieband reeds bestond voor de aankomst van dhr. A. A. S. in België.

Zij verwijst naar artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 12bis, §5-6 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij niet aantoonde dat ten onrechte geen toepassing zou gemaakt zijn van artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 12bis, §5-6 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, §, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij er ten onrechte vanuit gaat dat de visumaanvraag geweigerd werd om de enkele reden dat door verzoekende partij een huwelijkscertificaat werd overlegd waarvan de betrouwbaarheid uiterst twijfelachtig is.

Verweerder benadrukt dat dit geenszins het enige weigeringsmotief vormt in de bestreden beslissing. Integendeel motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de bestreden beslissing als volgt:

“Huwelijksakte op de Engelse vertaling staat geen datum vermeld van het document. Het document werd volgens meneer opgesteld nadat hij reeds in België was met het oog op gezinshereniging door mevrouw. Meneer zegt dat zijn oom het wettelijk huwelijk regelde. Hierbij zou het religieus huwelijksattest zijn afgegeven aan de rechtbank. Hij heeft dit stuk dus niet meer en ook geen kopie. Hij zegt dat het document later werd opgesteld maar wel de datum van het religieus huwelijk draagt. In de stempels werden de data 23 en 24 december 2014 vermeld alsof het stuk achtereenvolgens door de verschillende diensten werd nagekeken (handtekeningen van de bevoegde personen), maar meneer bevestigt dus dat het stuk geantidateerd werd. De betrouwbaarheid van dergelijk document is dus uiterst twijfelachtig.

Buitenlandse Zaken en de consulaten legaliseren geen documenten meer uit Somalië omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de bevoegde persoon.

Bemiddeling: het huwelijk werd gearrangeerd door de familie van betrokkenen

Familie: meneer en mevrouw zijn neef en nicht van elkaar, de vader van mevrouw is de oom van meneer. Ze behoren ook tot dezelfde clan. Volgens mevrouw is haar moeder een zus van de vader van meneer. Wanneer meneer het over zijn oom heeft, gaat het dus wellicht over zijn aangetrouwde oom, de man van zijn tante.

Snelle gang van zaken : volgens meneer was er een kennismakingsperiode van 2 maanden waarin ze elkaar beter leerden kennen via telefoon. Pas enkele dagen voor het huwelijk, op 1 december 2014 hebben ze elkaar voor het eerst persoonlijk gezien. Op 10 december 2014 zijn ze gehuwd. Ze hebben elkaar voor het laatst gezien op 3 maart 2015, dit is nog geen 3 maanden na het huwelijk dat ze hebben samengewoond.

Meneer is van 13 januari tot 10 februari 2018 mevrouw wel gaan opzoeken in Kampala.

Tegenstrijdige verklaringen : volgens mevrouw was er een geen feest omwille van financiële redenen, volgens meneer was er wel een feest voor een 40-tal personen. Volgens mevrouw werd meneer thuis opgepakt, volgens meneer werd hij door leden van al-shabaab opgepakt in de winkel waar hij werkte.

Geen bewijzen : meneer legt foto's voor van zijn samenzijn met mevrouw in januari-februari 2018. Er zijn geen foto's van het huwelijk, volgens meneer zijn foto's verboden door al-shabaab. Hij legt ook chatgesprekken voor van betrokkenen van de laatste maanden in een onbegrijpbare taal.

Zelfde stramien als in andere dossiers visum gezinshereniging door Somaliërs:

De Somalische vluchtelingen volgden alle 2 routes, met het vliegtuig vanuit Nairobi, of met de boot vanuit Turkije, er werd makkelijk een smokkelaar gevonden en er werd een vals paspoort gebruikt; de smokkelaar liet de gesmokkelde in Brussel achter in de buurt van DVZ; de partner verblijft in Kampala waar de visumaanvraag gebeurt; de oom van

meneer=vader van mevrouw betaalde het geld aan de smokkelaars (meneer zegt niet dat hij dit moet terugbetalen); hoewel diegene die vluchtte problemen had met al-shabaab ondervindt zijn familie/partner hiervan geen hinder; betrokkenen komen terug in contact via een familielid (in casu de oom van meneer=de vader van mevrouw); ze kunnen geen of amper bewijzen voorleggen van de relatie of het huwelijk; via het CAW verneemt de partner in België dat hij /zij gezinshereniging kan aanvragen, dat ze eerst Nederlands moeten studeren (kan enkele jaren duren) en dan via art. 60 kunnen werken, zodat ze nadien een werkloosheidsuitkering kunnen krijgen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde. ”

Uit de vaststellingen van de ambassade blijkt aldus dat de betrouwbaarheid van het “huwelijkscertificaat” uiterst twijfelachtig is, dat het huwelijk werd gearrangeerd door de familie, dat dhr. A. A. S. en verzoekende partij neef en nicht zijn van elkaar, dat er sprake is van een snelle gang van zaken, dat er tegenstrijdige verklaringen zijn, dat er geen bewijzen zijn van hun relatie en dat hetzelfde stramien wordt gebruikt als in andere dossiers visum gezinshereniging.

De kritiek van verzoekende partij als zou de bestreden beslissing een schending inhouden van artikel 11 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden gevolgd.

Verweerder merkt verder op dat artikel 12bis, §5-6 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren”.

In casu heeft verzoekende partij zich ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris niet beroepen op voormeld artikel en op een beweerde onmogelijkheid tot het voorleggen van officiële documenten.

Integendeel, verzoekende partij heeft stukken voorgelegd (waarvan de betrouwbaarheid uiterst twijfelachtig is).

Zij heeft evenmin voorgehouden dat de verklaringen in de asielprocedure van haar beweerde echtgenoot, als bewijs moesten gelden. Evenmin heeft zij gevraagd met andere stukken rekening te houden of om te worden gehoord.

Verzoekende partij is derhalve niet ernstig daar waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening diende te houden met ‘andere geldige bewijzen’ dan wel een onderhoud diende te organiseren met de verzoekende partij.

De kritiek van verzoekende partij kan geenszins worden aangenomen.

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”*

4.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet, de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet omdat overeenkomstig artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek er geen huwelijk is wanneer uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, wat *in casu* het geval is. Een miskennis van het huwelijksinstituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde, zodat geweigerd wordt het huwelijk te erkennen waardoor het niet het recht op gezinshereniging opent en het visum wordt geweigerd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 11, § 1, tweede lid en 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij

voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Verzoekster voert aan dat het niet betwist is dat zij in de onmogelijkheid is haar huwelijksband aan te tonen met officiële documenten, zodat rekening moest worden gehouden met andere geldige bewijzen, zoals de niet gelegaliseerde huwelijksakte, maar dat de verwerende partij deze huwelijksakte niet aanvaardt omdat de betrouwbaarheid van dit document uiterst twijfelachtig is. Verzoekster meent dat hierbij niet werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en deze gegevens niet correct werden beoordeeld. Verzoekster stelt dat het niet klopt dat haar echtgenoot gezegd heeft dat de huwelijksakte geantidateerd werd, maar dat dit niet strookt met zijn verklaringen zoals die zich bevinden in het administratief dossier.

4.2.3.3. Verzoekster verliest uit het oog dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat zij zich niet kan beroepen op artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij komt hiertoe omdat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het huwelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde, in dit verband wordt verwezen naar het negatief advies van de procureur des Konings van 12 maart 2018 met betrekking tot de erkenning van een in het buitenland voltrokken huwelijk, de procureur des Konings is van mening dat het om een schijnhuwelijk gaat. De verwerende partij stelt dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde en dat overeenkomstig artikel 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, de openbare orde-exceptie het mogelijk maakt een huwelijk te weigeren te erkennen wanneer deze erkenning tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Verzoekster gaat in het geheel voorbij aan deze motieven.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen.

Artikel 21 van het WIPR luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt

toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Elke administratieve overheid vermag te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146*bis* (J. ERAUW, *Beginselen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, *Internationaal Privaatrecht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Elke administratieve overheid kan dus, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De Raad merkt op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank.

De Raad kan zich *in casu* niet uitspreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de gemachtigde, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

4.2.3.4. Zoals reeds gesteld gaat verzoekster voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing en betwist zij een paragraaf van de bestreden beslissing die een citaat betreft uit het negatief advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van het buitenlands huwelijk.

In de beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op voormelde wetsbepaling. Hierbij heeft de verwerende partij concreet aangegeven dat overeenkomstig artikel 27 van het WIPR een buitenlandse authentieke akte wordt erkend, indien haar rechtsgeldigheid kan worden vastgesteld overeenkomstig het toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikelen 18 en 21 van het WIPR. De verwerende partij verwijst hierbij naar artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, waarbij zij aangeeft dat een schijnhuwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde. De verwerende partij schetst de voorliggende situatie, op basis waarvan zij besliste een advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. Het advies van de procureur des Konings van 12 maart 2018, die besloot dat verzoeksters huwelijk er duidelijk enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, wordt integraal weergegeven. Op basis van deze gegevens concludeert de verwerende partij, onder verwijzing naar artikel 21 van het WIPR, dat zij het huwelijk in kwestie niet kan erkennen, zodat dit evenmin het recht op gezinshereniging kan openen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster in wezen inhoudelijk betwist dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, dat zij meent dat er toepassing moest worden gemaakt van de artikelen 11, § 1 en 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet en dat het advies van de procureur des Konings wat betreft de huwelijksakte niet strookt met de verklaringen van haar echtgenoot zoals die zich bevinden in het administratief dossier.

Met andere woorden betwist verzoekster aldus de vaststelling van de verwerende partij dat er sprake is van een schijnhuwelijk en de daaruit voortvloeiende weigering tot erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk. In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad wordt gevraagd na te gaan of de verwerende partij onterecht de erkenning van het buitenlands huwelijk heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek – wordt vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 199, 249 en 387). Wanneer de verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van

het WIPR – met inachtneming van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek – ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). De Raad vermag niet te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Op dit vlak is het middel, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878, RvS 29 september 2010, nr. 207.734; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497; RvS 21 december 2011, nr. 216.971).

Zoals reeds gesteld heeft de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR uitdrukkelijk bepaald dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad dus niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de verwerende partij dat de buitenlandse huwelijksakte niet wordt erkend (*cf.* RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). De loutere overtuiging van verzoekster dat zij geenszins een discussie voert aangaande een onterechte weigering van erkenning van een authentieke huwelijksakte, is onverzoenbaar met het eigenlijke betoog dat wel degelijk wordt gekenmerkt door een inhoudelijk debat aangaande de oprechtheid van het huwelijk.

4.2.3.5. Nu verzoekster niet beschouwd wordt als een familielid van een subsidiair beschermde omdat de aanverwantschapsband niet wordt aanvaard, is de verwijzing naar de artikelen 11, § 1 en 12*bis*, §§ 5 en 6 niet ter zake dienend.

4.2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, het advies van de procureur des Konings bevindt zich in het administratief dossier en strookt met wat daarover in de bestreden beslissing wordt vermeld, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM") en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"), die het recht op bescherming van het gezinsleven waarborgen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

Met de bestreden beslissing ontnemt verwerende partij de enige mogelijkheid op het uitoefenen hun gezinsleven aan verzoekster en haar echtgenoot.

Verzoeksters echtgenoot kreeg immers de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in België. Dit impliceert dat het CGVS oordeelde dat hij bij terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoekster kan haar gezinsleven met haar echtgenoot dus niet uitoefenen in haar herkomstland. Met andere landen hebben verzoekster en haar echtgenoot geen banden. De enige mogelijkheid tot om hun gezinsleven uit te oefenen, ligt dus in België.

In het kader van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest kunnen in deze situatie specifieke verplichtingen ontstaan.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft: recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmening van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20) Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is een familie of een gezin. Deze beoordeling is een feitenkwestie. In casu is er duidelijk sprake van een gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot, (zie o.a. EHRM, Berrehab, 21 juni 1988.) Vervolgens moet worden nagegaan of er een inmenging bestaat in dit recht op eerbieding van het gezinsleven. Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht is immers niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door dit lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan. Dit impliceert dat de inmenging moet worden voorzien bij wet, moet zijn geïnspireerd door een door artikel 8 EVRM vermeld legitiem doel en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Artikel 8 van het EVRM verplicht lidstaten niet enkel om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven, maar legt ook positieve verplichtingen op. Het EHRM stelt hierover: « La cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes a un « respect » effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouverne les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble ; de même, dans les deux hypothèses, Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, § 31.) Bij het uitoefenen van deze positieve verplichtingen moet de overheid dus streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge. Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied. In elk geval moet rekening worden gehouden met bepaalde criteria, voorgeschreven door het EHRM. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.) In het arrest Tuquabo-tekke t. Nederland omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

In casu verblijft de te vervoegen persoon in België onder het subsidiair beschermingsstatuut. Zoals hierboven gezegd, betekent dit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat werd geoordeeld dat er een reëel risico loopt op ernstige schade. Om deze reden geniet hij een verblijfsrecht in België.

Er kan op geen enkele wijze worden verwacht van verzoeksters echtgenoot dat hij zich bij zijn echtgenote in Somalië zou voegen. Daardoor heeft de weigering van een visum tot gevolg dat het voor hen onmogelijk wordt gemaakt om hun gezins- en huwelijksleven uit te oefenen. Zij worden definitief gescheiden van elkaar.

Omwille van het subsidiair beschermingsstatuut van verzoeksters echtgenoot, moet haar aanvraag tot gezinshereniging op een soepele manier worden behandeld en onderzocht. De nodige aandacht moet worden besteed aan het feit dat een persoon omwille van problemen van vervolging of algemeen geweld is gevlucht en dat gezinshereniging nergens anders mogelijk is dan in het gastland, in casu België.

Artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna "Gezinsherenigingsrichtlijn"), bepaalt in dit licht: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur

van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familieleden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst." Een aanvraag tot gezinshereniging, zoals in casu, vergt dus een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen.

Ook moet worden gewezen op overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, die bepaalt dat "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging." Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." Ook in haar Memorandum van juni 2014 benadrukt het UNHCR de nood aan een soepele beoordeling van gezinshereniging van erkende vluchtelingen en subsidair beschermden: "Doordat ze hun land van herkomst moesten ontvluchten, zijn begunstigden van internationale bescherming vaak noodgedwongen gescheiden van hun gezinsleden of zijn ze hun spoor kwijtgeraakt. Gezinshereniging in het asieland is voor hen dikwijls de enige mogelijkheid om de gezinsbanden te herstellen en in veiligheid een gezinsleven te leiden. Vaak is het pas wanneer ze weer samen zijn met hun gezin dat ze hun aandacht zullen kunnen richten op de uitbouw van een betere toekomst. 100. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven van de begunstigden van internationale bescherming vereist bijzondere aandacht en vraagt om een snelle, soepele en efficiënte procedure voor gezinshereniging."

De Europese Commissie is dezelfde mening toegedaan en spoort de lidstaten, en dus ook verwerende partij, aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en oeuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zich opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden. Ook het Hof van Justitie oordeelde reeds dat aanvragen tot gezinshereniging moeten worden beoordeeld in overeenstemming met het recht op bescherming van het gezinsleven en dat hierbij bepaalde elementen in rekening moeten worden gebracht: "64. Bovendien moet acht worden geslagen op artikel 17 van de richtlijn, dat de lidstaten verplicht terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van het verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Zoals uit punt 56 van dit arrest blijkt, beantwoorden dergelijke criteria aan die welke het Europees Hof van de Rechten van de Mens hanteert wanneer het nagaat of een staat, die een verzoek om gezinshereniging heeft afgewezen, de betrokken belangen op een juiste wijze heeft afgewogen. 65. Ten slotte zijn leeftijd van een kind en het feit dat het onafhankelijk van het gezin aankomt, eveneens

factoren die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in aanmerking neemt, waarbij het rekening houdt met de band tussen een kind en gezinsleden in het land van herkomst, maar ook met de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land. (zie met name reeds aangehaalde arresten *Ahmut v. Nederland*, § 69, en *Gül v. Zwitserland*, § 42). 12 104. Ten slotte moet worden vastgesteld dat hoewel de richtlijn de lidstaten een beoordelingsmarge laat, deze zodanig ruim is dat zij de regels van de richtlijn in overeenstemming met de uit de bescherming van de grondrechten voortvloeiende eisen kunnen toepassen." (*HvJ C-540/03, Europees Parlement v. Raad van de Europese Unie*, 2006.)

Tot slot lichtte Uw Raad in het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe: "Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie *EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen*, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (*EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België*, par. 140). De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is vertreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (*EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België*, par. 142; *EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen*, par. 70).(...) De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (*RvS 26 mei 2009, nr. 193.522*). De toepassing van de 13 vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (*EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije*, par. 54)."

Over de positieve verplichtingen van verwerende partij stelt Uw Raad het volgende: " (...) Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (*RvS 1 juni 2006, nr. 159 485*; *RvS 26 april 2006, nr. 157 953*; *RvS 30 april 2004, nr. 130 936*; *RvS 9 juli 2003, nr. 121 457*). Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. (*RvS 2 februari 2005, nr. 140 105*). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden. (*EHRM, Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996; *EHRM, AHMUT t. Nederland*, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (J. VANDELANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754)."(*RvV 4 februari 2010, nr. 38 195, punt 2.8*.)

Verwerende partij heeft inderdaad een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot gezinshereniging. Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is

geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN 3, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Primaire en secundaire wetgeving en rechtspraak verplichten verwerende partij dus tot een soepele, redelijke en zorgvuldige beoordeling van verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging. Een soepele, redelijke en zorgvuldige beoordeling had in casu kunnen inhouden dat verwerende partij onderzoek deed naar de authenticiteit van het voorgelegde huwelijkscertificaat.

Verwerende partij had de akte door haar diensten op echtheid kunnen laten onderzoeken en had bijvoorbeeld een onderhoud kunnen organiseren met verzoekster en haar echtgenoot. Verwerende partij heeft allerminst "soepel" gehandeld en deed geen enkel onderzoek naar een eventuele verplichting in kader van artikel 8 EVRM. In casu is het duidelijk dat de uitoefening van het gezinsleven bijzonder moeilijk - en zelfs onmogelijk - is in het land van herkomst van verzoekster. Dit blijkt uit het administratief dossier en verwerende partij was hiervan op de hoogte gezien het subsidiaire beschermingsstatuut van verzoeksters echtgenoot. Verwerende partij heeft dit element echter niet voldoende in aanmerking genomen. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij een proportionaliteitstoets doorvoerde in het kader van artikel 8 EVRM en rekening hield met het recht op bescherming van het gezinsleven van verzoekende partij. Verwerende partij had moeten nagaan of zij een positieve verplichting had in het kader van artikel 8 EVRM maar deed dit niet. Zij wees de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging af omdat zij het voorgelegde document niet aanvaardt.

Doordat verwerende partij de visumaanvraag van verzoekster louter om deze reden afwijst, schiet verwerende partij tekort in de proportionaliteitstoets die artikel 8 EVRM oplegt en heeft verwerende partij op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze gehandeld. Bijgevolg schendt verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsprincipe."

4.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie
- de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- de zorgvuldigheidsverplichting
- de redelijkheidsverplichting

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat de bestreden beslissing aan verzoekende partij en haar vermeende echtgenoot de mogelijkheid zou ontnemen op het uitoefenen van een gezinsleven. Verzoekende partij voert aan dat haar vermeende echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg in België en derhalve niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld tot weigering van de visumaanvraag type D aan verzoekende partij.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de bestreden beslissing geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verweerder niet inziet hoe deze beslissing een schending van artikel 8 EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

De scheiding van de beweerde gezinsleden is geenszins het gevolg van de bestreden beslissing, doch bestaat reeds jaren (minstens sedert 22.05.2015, toen dhr. A. A. S. een asielaanvraag in België heeft ingediend; uit het verhoor bij de politie dd. 19.02.2018 blijkt zelfs dat dhr. A. A. S. reeds sedert 03.03.2015 is vertrokken bij verzoekende partij).

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 8 EVRM inroepen.

Het is dan ook ten overvloede dat verweerder nog het volgende laat gelden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd vastgesteld dat er sprake is van een schijnrelatie.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft daarbij rekening gehouden met het advies van de procureur des Konings die van mening is dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekende partij te bekomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris én de procureur des Konings zijn tot deze vaststelling gekomen gelet op het geheel van elementen aanwezig in het dossier, zoals het feit dat het een gearrangeerd huwelijk was, de twijfelachtige betrouwbaarheid van de huwelijksakte, de familiale band tussen verzoekster en de beweerde partner, de tegenstrijdige verklaringen afgelegd, het gebrek aan bewijzen van de relatie en het stramien van de aanvraag (dat ook wordt gebruikt in andere dossiers visum gezinshereniging door Somaliërs).

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van het visum heeft geweigerd, nu het geveinsde huwelijk van verzoekende partij kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Van een duurzame relatie is bijgevolg geen sprake. Verweerder benadrukt dat een schijnrelatie niet beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat strikt ten overvloede gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

(hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat er op de Belgische Staat in de huidige omstandigheden een positieve verplichting rust.

Het loutere gegeven dat dhr. A. A. S. de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, maakt uiteraard niet dat verzoekende partij enkel in België met hem een gezinsleven kan ontwikkelen, en verzoekende partij de wettelijke vereisten zomaar naast zich kan neerleggen en toch tot binnenkomst en verblijf zou moeten worden gemachtigd.

De in casu bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

In casu ontkent verzoekende partij niet dat zij bij haar aanvraag een geantidateerd document heeft voorgelegd dat werd opgesteld terwijl dhr. A. A. S. reeds in België verbleef. Het originele document dat het religieus huwelijk zou hebben vastgelegd, werd nooit voorgelegd ter staving.

Het komt uiteraard aan de vreemdeling toe om niet-twijfelachtige stukken voor te leggen bij de aanvraag, opdat hieraan enig gunstig gevolg zou kunnen worden verleend (waarbij verzoekende partij tevens dient aan te tonen te voldoen aan alle wettelijke vereisten).

Bovendien moet verzoekende partij tevens het bewijs leveren van een duurzame en oprechte relatie zodat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris geen twijfel meer bestaat dat het huwelijk is gericht op het verblijfsrechtelijk voordeel van verzoekende partij.

Verweerder merkt op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De minister kan oordelen dat het belang van de Staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk.

Verzoekende partij houdt voor dat haar aanvraag gezinshereniging op een soepele manier diende te worden behandeld en onderzocht en dat deze soepelheid in casu had kunnen inhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de nodige aandacht had besteed aan het feit dat een persoon omwille van problemen van vervolging of algemeen geweld is gevlucht en dat gezinshereniging nergens anders mogelijk is dan in het gastland.

Verweerder benadrukt dat uit de motieven van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het huwelijk weigerde te erkennen doordat er verschillende elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat het huwelijk slechts werd aangegaan zodat één partner een verblijfsrechtelijk zou krijgen.

Verzoekende partij is derhalve weinig ernstig daar waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met het feit dat dhr. A. A. S. omwille van problemen van vervolging gevlucht is en gezinshereniging nergens anders mogelijk is.

De gemachtigde heeft wel degelijk rekening gehouden met deze situatie maar heeft vastgesteld dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op haar voorgehouden huwelijk.

In de mate dat de verzoekende partij nog voorhoudt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een proportionaliteitstoets doorvoerde in het kader van artikel 8 EVRM en rekening hield met het recht op bescherming van het gezinsleven van verzoekende partij, merkt verweerder op dat de beoordeling van een aanvraag tot gezinshereniging onlosmakelijk een toetsing van artikel 8 EVRM inhoudt.

Verweerder benadrukt dat er geen proportionaliteitstoets moet zijn wanneer wordt vastgesteld dat er geen gezinsleven is.

In casu benadrukt verweerder dat een mogelijke schijnrelatie niet beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Ten overvloede laat verweerder gelden dat artikel 8 EVRM geen motiveringsplicht inhoudt.

Artikel 8 EVRM vereist niet dat uit de motieven van de beslissing van het bestuur blijkt dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan.

Zie het arrest nr. 233.125 van 3 december 2015:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond.” (R.v.St. nr. 233.125 van 3 december 2015; zie ook de arresten van de Raad van State met nr. 220.930 van 10 oktober 2012, en nr. 223.744 van 5 juni 2013)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde de visumaanvraag type D aan verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, vooreerst het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM oordeelt dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

Nu het huwelijk van verzoekster niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van één van de betrokkenen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er in casu geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij moest dan ook geen verdere belangenafweging in dit kader verrichten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond, evenmin van de formele of de materiële motiveringsplicht in dit verband, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET